

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobkyně: **A. R.**, zastoupená advokátem Mgr. Pavlem Nevrlkou, se sídlem AK nám. Republiky 18, Znojmo, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem v Brně, Malinovského nám. 3, **za účasti osob zúčastněných na řízení**: I. Ing. A. H., II. JUDr. M. K., CSc., III. MÍR, stavební bytové družstvo, se sídlem v Brně, Bedřichovická 1199/21, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2015, č. j. 29 A 33/2013 - 193,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2015, č. j. 29 A 33/2013 - 193, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2013, č. j. MMB/0149589/2013, sp. zn. OUSR/MMB/0120193/2013 **se ruší** a věc **se mu vrací** k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 14 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího právního zástupce Mgr. Pavla Nevrlky.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) se kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále „krajský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2013, č. j. MMB/0149589/2013, sp. zn. OUSR/MMB/0120193/2013; tímto rozhodnutím bylo zrušeno usnesení stavebního úřadu Úřadu městské části města Brna, Brno - Nový Lískovec (dále „stavební úřad“) o přerušení řízení o nařízení odstranění stavby - zateplení obvodového pláště BD O. 463/54, B, na pozemku parc. č. X, k. ú. Nový Lískovec; současně bylo tímto rozhodnutím zastaveno řízení o odstranění uvedené stavby.

I. Vymezení věci

Stavební úřad dne 11. 5. 2009 rozhodnutím povolil dle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“), zateplení obvodového pláště výše uvedeného bytového domu. Proti stavebnímu povolení podala stěžovatelka odvolání, které bylo žalovaným jako nepřipustné zamítnuto, neboť bylo podáno subjektem, jenž nebyl ze zákona účastníkem řízení. Rozhodnutí žalovaného bylo rozsudkem krajského soudu ze dne 30. 3. 2012, č. j. 29 Ca 178/2009 - 141, zrušeno, neboť žalobkyně měla být účastníkem předchozího stavebního řízení podle § 109 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z titulu zásahu do jejího výlučného vlastnictví, závěry krajského soudu potvrdil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31. 10. 2012, č. j. 4 As 44/2012 - 29. Žalovaný, vázán právním názorem uvedeným v rozsudcích, vydal nové rozhodnutí, kterým zrušil původní stavební povolení a věc vrátil stavebnímu úřadu k projednání a rozhodnutí. V rámci nového projednávání věci zjistil stavební úřad kontrolní prohlídkou stavby, že stavební úpravy spočívající v zateplení obvodového pláště bytového domu již byly provedeny, a proto usnesením ze dne 15. 10. 2012, č. j. MCBNLI/05765/2012/OSV/CE, stavební řízení zastavil. Stavební úpravy byly též zkolaudovány kolaudačním souhlasem ze dne 21. 3. 2011, č. j. MCBNLI/01331/2011/OSV/CE, přitom bylo předloženo souhlasné závazné stanovisko dotčeného orgánu na úseku požární ochrany Hasičského záchranného sboru Jihomoravského kraje ze dne 25. 2. 2011, č. j. HSMB-73-1-60/1-OPST-22009. Stavební úřad následně zahájil řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona; v průběhu řízení podali většinou vlastníci bytového domu žádost o dodatečné povolení stavby, a proto stavební úřad řízení o odstranění stavby přerušil do doby vydání rozhodnutí o podané žádosti. Proti rozhodnutí stavebního úřadu podala stěžovatelka odvolání; žalovaný usnesení stavebního úřadu zrušil a řízení o odstranění stavby zastavil. Dospěl k závěru, že stavební úpravy domu, spočívající v zateplení jeho obvodového pláště, nevyžadují stavební povolení ani ohlášení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. h) stavebního zákona (po novele stavebního zákona, provedené zákonem č. 350/2012 Sb., je obsažena shodná právní úprava v § 103 odst. 1 písm. d) stavebního zákona), neboť jimi není zasahováno do nosných konstrukcí stavby, nemění se vzhled stavby ani její způsob užívání, nevyžaduje posouzení vlivů na životní prostředí a nemohou negativně ovlivnit požární bezpečnost. Žalovaný uvedl, že nebyly splněny zákonné podmínky pro zahájení řízení k odstranění stavby podle § 129 stavebního zákona, neboť šlo o stavební úpravu, která podle stavebního zákona nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení (§ 103 odst. 1 písm. h) stavebního zákona). Proto považoval napadené usnesení stavebního úřadu o přerušení řízení (o odstranění stavby) za nezákonné (zahájené bez právního důvodu), a tak přistoupil nejen k jeho zrušení, ale též k zastavení celého stavebního řízení, neboť nemělo oporu ve stavebním zákoně. Proti tomuto rozhodnutí stěžovatelka podala žalobu, kterou krajský soud zamítl rozsudkem nyní napadeným kasační stížností.

V žalobě stěžovatelka namítla nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení o odstranění stavby, označila je za překvapivé, porušující princip dvojinstančnosti správního řízení a v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu; žalovaný nerespektoval své dřívější stanovisko na „*změnu dokončené stavby*“, nedodržel zásadu vázanosti vlastní správní praxí a dopustil se neodůvodněného nerovného zacházení. Argumentaci žalovaného, že zateplení neovlivní požární bezpečnost stavby, jelikož orgány na úseku požární ochrany vydaly k zateplení souhlasné stanovisko, označila za absurdní. Jelikož odvolání směřovalo proti usnesení o přerušení řízení o odstranění stavby, tedy proti mezitímnímu usnesení, zastaveno mohlo být toliko řízení ve věci přerušení řízení o odstranění stavby, nikoliv celé řízení o odstranění stavby (meritorní řízení). V tomto smyslu odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Ads 24/2011, podle něhož se může zastavení řízení týkat toliko toho řízení, v němž bylo napadené rozhodnutí vydáno. Žalovaný zastavil meritorní řízení o odstranění stavby nezákonně, nepřipustně aplikoval

pokračování

§ 90 odst. 1 písm. a) správního řádu, pro něž nebyly splněny podmínky; měl náležitě odůvodnit zastavení řízení a proč ve věci rozhodnutí nelze vydat (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 55/2008 - 87). Stěžovatelka namítala, že žalovaný zasáhl do jejího subjektivního práva na odstranění nepovolené „změny dokončené stavby“ (v dané věci „stavební úpravy“), jež zasahovala do jejího výlučného vlastnictví, a která vyžadovala stavební povolení, jelikož objektivně zvýšila požární riziko předmětného bytového domu (izolantem byl v požární výšce 22,5 m použit hořlavý pěnový polystyren). Stavební úprava byla do požární výšky 22,5 m realizována z hořlavého pěnového polystyrenu, nad tuto výšku pak z nehořlavé minerální vlny a hořlavé montážní pěny. To zakládalo povinnost stavebníka požádat pro realizaci stavební úpravy o vydání stavebního povolení, neboť obložení pláště budovy hořlavým fasádním pěnovým polystyrenem vždy sníží požární bezpečnost stavby. Za absurdní označila tvrzení žalovaného, že zateplení neovlivní požární bezpečnost stavby; fotograficky doložila, že neprůsvitné obvodové části pláště předmětného bytového domu byly obloženy hořlavým materiálem (hořlavým pěnovým fasádním polystyrenem od výrobce Penopol CZ s.r.o.), přitom hořlavost polystyrenu je uvedena v technickém informačním listu výrobce, jež žalobkyně založila do spisu. Hořlavost použitého materiálu je tak objektivní kategorií. Obložením pláště domu hořlavým materiálem tak vznikla možnost vyhoření bytových jednotek a společných částí domu požárem šířícím se po fasádě domu. Z toho důvodu pořídila fotografie vyhořelého bytového domu v Brně-Bystrci, ul. Ondrouškova, kde se požár šířil po fasádě domu obloženého hořlavým fasádním pěnovým polystyrenem. Z toho též dovodila, že zateplení polystyrenovými deskami může negativně ovlivnit požární bezpečnost stavby. Namítla, že se v odvolání koncentrovala jen na důvody, pro které nemělo být řízení o odstranění stavby přerušeno, nezaměřila tak dokazování na změnu hodnocení žalovaným, že stavební povolení nemělo být vyžadováno. Dále poukázala na skutečnost, že sám žalovaný v předchozím řízení před soudem nezpochybňoval potřebu zahájení stavebního řízení a vždy vznášel argumenty jen k tomu, že neměla být účastníkem stavebního řízení; přitom ani v řízení ve věci sp. zn. 4 As 44/2012 žalovaný nezpochybňoval nutnost zahájení stavebního řízení; ani v následně vydaném rozhodnutí dne 11. 5. 2012 žalovaný nezpochybňoval nutnost zahájení stavebního řízení a současně věc vrátil k dalšímu řízení stavebnímu úřadu. Poté, co se žalovaný několik let soudil o účastenství ve stavebním řízení, zastavil v souvislosti se zateplením bytového domu řízení o odstranění stavby s tím, že stavební povolení na předmětnou stavební úpravu není vyžadováno; takové rozhodnutí nese dle stěžovatelky rysy nepřípustné libovůle. Žalovaný se nevypořádal s její argumentací, že stavební úprava byla provedena v rozporu s projektovou dokumentací a stavebními předpisy platnými v době podání žádosti o stavební povolení. Provedení stavební úpravy snížilo požární bezpečnost budovy na nepřípustnou úroveň dle stavebních předpisů; stavba se tak stala závadnou a ohrožující život, zdraví a majetek osob, což mělo být důvodem zahájení řízení o odstranění stavební úpravy dle § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, jež dopadá na všechny stavby, u kterých není vyžadováno stavební povolení ani ohlášení.

Stěžovatelka poukázala na to, že ve správním řízení v přípisech ze dne 29. 12. 2012 a 3. 1. 2013 namítala, že v požární výšce větší než 22,5 m byl použit hořlavý materiál, což je dle závazných norem nepřípustné. Zateplení tam sice bylo provedeno z desek z minerální vlny, ale spáry byly vyplněny hořlavou montážní pěnou; dále namítala, že provedením stavební úpravy byla snížena světlá šířka vstupních dveří do bytového domu a do chráněné unikové cesty. V rámci předmětné úpravy byly totiž vyměněny zadní vstupní dveře do domu a jejich světlá šířka byla snížena na 74 cm. Přitom dle normy ČSN 73 4301 musí mít vstupní dveře v bytových domech a dveře zádveří světlostou šířku otvoru min. 900 mm. Žalovaný se však s výše uvedenou argumentací žalobkyně nevypořádal. Za této situace je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné. V přípisech ze dne 29. 12. 2012 a 3. 1. 2013 namítala, že provedením stavební úpravy bylo zasazeno do jejího výlučného vlastnictví; provedením stavební úpravy byla zmenšena užitná

hloubka balkónu, částečně zneprístupněno zábradlí balkónu, čímž je bráněno jeho údržbě a případné výměně, byl přilepen izolant na rám dřevěných oken, sníženo osvětlení a sluneční záření do bytové jednotky (vlivem připevněného izolantu v blízkosti oken), osazeny parapety pod okny vodorovně, bez potřebného sklonu, čímž dochází k zatékání a odrazu dešťových kapek od parapetu přímo do jejího bytu. Uvedla, že dodatečné stavební povolení se vydává na základě projektové dokumentace; původní projektová dokumentace zahrnovala provedení repase balkónového zábradlí a zasahovala tak do jejího vylučného vlastnictví, proto podle ní nelze vydat dodatečné stavební povolení.

Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Dovodil, že se jednalo o stavbu prováděnou nebo provedenou bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu, vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, protože pouze na toto ustanovení odkazuje § 129 odst. 2 stavebního zákona, jenž pouze v tomto jediném případě umožňuje stavbu dodatečně povolit. Na základě výše uvedeného krajský soud upřesnil, že v případě předmětné stavby – zateplení bytového domu bylo zahájeno řízení o odstranění této stavby z důvodu jejího provedení bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním (dikce § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012). Soud dospěl k závěru, že posuzovanou stavbu, spočívající v zateplení obvodového pláště bytového domu, lze označit za stavební úpravu ve smyslu § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona. Podmínky, za nichž tato stavební úprava nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení stavebního úřadu, jsou stanoveny v § 103 odst. 1 písm. h) stavebního zákona; z dikce uvedeného ustanovení plyne stavebnímu úřadu v dané věci povinnost zjistit, zda deklarovaná stavební úprava je podřaditelná pod § 103 odst. 1 písm. h) stavebního zákona, tedy zda nevyžadovala stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu. Krajský soud uvedl, že žalovaný z kompletní spisové dokumentace k uvedené stavbě, včetně projektové dokumentace, zjistil, že stavební úprava splňuje zákonné podmínky uvedené v § 103 odst. 1 písm. h) stavebního zákona, a tedy nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení. Zateplení pláště bytového domu dle připojené projektové dokumentace nepředpokládá zásah do konstrukcí stavby ani nemění vzhled či užívání stavby, současně nevyžaduje posouzení vlivů na životní prostředí. Rozhodným tak pro posouzení věci zůstalo poslední ze zákonných předpokladů (když ostatní požadavky uvedené § 103 odst. 1 písm. h) stavebního zákona byly naplněny), a to, zda provedení předmětné stavební úpravy nemůže negativně ovlivnit požární bezpečnost předmětné stavby. Krajský soud shodně s žalovaným uvedl, že právní předpisy nedávají výslovnou odpověď na otázku, zda je třeba v případě zateplení pláště budov žádat o vydání stavebního povolení. Jelikož mohou být použity různé stavební materiály a mohou být prováděny různé stavební úpravy, nelze vyslovit obecné pravidlo, a je tak třeba v každém případě individuálně zkoumat, zda byly splněny podmínky pro provedení stavební úpravy bez stavebního povolení; žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že v případě stavební úpravy byly splněny podmínky uvedené v § 103 odst. 1 písm. h) stavebního zákona, tedy i podmínka, že provedení stavební úpravy nemůže negativně ovlivnit požární bezpečnost, a že proto zkoumaná stavební úprava nevyžadovala stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu. Krajský soud z podrobně popsané projektové dokumentace včetně Požárního bezpečnostního řešení stavby provedené Ing. Jitkou Nerudovou, a dále ze stanovisek Hasičského záchranného sboru Jihomoravského kraje, soud dospěl k závěru, že byla splněna i poslední z nezbytných zákonných podmínek uvedených v § 103 odst. 1 písm. h) stavebního zákona, tedy, že provedení stavební úpravy – zateplení nemůže negativně ovlivnit požární bezpečnost, a proto předmětná stavební úprava nevyžadovala stavební povolení ani ohlášení stavebního úřadu. Krajský soud se plně ztotožnil se závěry žalovaného, že stavební úprava je v souladu s platnými zákony, vyhláškami a příslušnými platnými normami.

pokračování

V návaznosti na uvedené dle krajského soudu nebyly dány ani zákonné podmínky pro zahájení řízení o odstranění předmětné stavby (zateplení obvodového pláště bytového domu) podle § 129 odst. 3 stavebního zákona, neboť stavba nebyla prováděna či provedena bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, neboť takové rozhodnutí či opatření stavebního úřadu v daném případě stavební zákon nevyžadoval. Za těchto okolností bylo dle krajského soudu vedeno řízení o odstranění stavby dle § 129 odst. 3 věty první stavebního zákona i o žádosti o dodatečné povolení této stavby ve smyslu § 129 odst. 3 věty druhé stavebního zákona nezákonně, žalovaný tak musel přistoupit ke zrušení usnesení o přerušení řízení o odstranění stavby a současně zastavit celé řízení, neboť vedení takových řízení nemělo oporu ve stavebním zákoně. V takovém případě platí, že pokud odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo je nesprávné, napadené rozhodnutí zruší a řízení zastaví (§ 90 odst. 1 písm. a) správního řádu]. To také žalovaný v předmětné věci po právu učinil.

Krajský soud se poté zabýval dalšími námitkami uvedenými v žalobě; neztotožnil se s námitkou, že v dané věci se stěžovatelka odvolává jen proti mezitímnímu usnesení stavebního úřadu o přerušení řízení o odstranění stavby, a že tak nemohlo dojít k zastavení celého řízení jako takového. Uvedl, že naopak žalovaný jako odvolací orgán byl povinen ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu v rámci odvolacího řízení přezkoumat správní řízení předcházející, včetně rozhodnutí v něm vydaného; tato přezkumná povinnost odvolacího orgánu má plnou platnost v rámci odvolacího správního řízení a judikatura správních soudů, na kterou stěžovatelka poukázala, ji nevyvrací. Pokud by nemohl odvolací správní orgán v rámci odvolacího řízení napravit zjištěné vady nastalé v prvoinstančním řízení, pak by odvolací řízení zcela postrádalo smysl. Při zjištění vad a nezákonností je povinen tento stav napravit - zde nezákonné řízení o odstranění stavby zastavit. Krajský soud shledal postup žalovaného v souladu s § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu, podle něhož, je-li napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo nesprávné, napadené rozhodnutí zruší a řízení zastaví. Krajský soud se neztotožnil ani s tvrzením, že postupem žalovaného bylo zasaženo do práva stěžovatelky na odstranění stavby; konstatoval, že stěžovatelka v zásadě nemá právo na odstranění jakékoliv stavby, řízení o odstranění stavby je zahajováno pouze z úřední povinnosti příslušného stavebního úřadu, nikoliv na návrh jakékoliv osoby, a nemůže na tom ničeho změnit jakýkoliv podnět (nejde o návrhové řízení).

Krajský soud uvedl, že na zákonnost postupu žalovaného v nyní posuzované věci nemohlo mít vliv ani to, že ohledně předmětné stavby již proběhlo několik druhů řízení, přitom žalovaný nezpochybně odůvodněnost vedení stavebního řízení; poukázal na to, že stavební povolení bylo zrušeno nikoli ze stavebních důvodů, ale z důvodu opomenutého účastnictví stěžovatelky (§ 109 odst. 1 písm. b) stavebního zákona), neboť žádost o stavební povolení zahrnovala i repasi a úpravu zábradlí u balkónů určených k užívání jen vlastníka bytové jednotky, a tak mohlo jít o zásah do jejího výlučného vlastnictví. Soud k tomu pro úplnost uvádí, že pokud žalovaný přezkoumával odvolání proti původně vydanému stavebnímu povolení, pak podané odvolání v souladu s právními předpisy nejprve zkoumal pouze v tom rozsahu, zda nejde o odvolání opožděné nebo nepřípustné (§ 92 správního řádu). Neposuzoval meritum věci a nemohl postupovat podle § 89 odst. 2 správního řádu a přezkoumávat odvolání z hlediska jeho obsahu, včetně celého řízení předcházejícího jeho vydání. V daném případě tak byla posuzována jen otázka stran práva účastnit se stavebního řízení o vydání stavebního povolení ve smyslu kritérií uvedených v § 109 stavebního zákona. Argumentaci libovůli žalovaného založené na tom, že nikdy v předchozích řízeních nezpochybně zahájení stavebního řízení o vydání stavebního povolení, krajský soud nepovažoval za případnou a relevantní, nepřisvědčil stěžovatelce, že by žalovaný, ač vázán správní praxí, s ní nerovně zacházel, když ve věcech se shodným předmětem řízení má být postupováno obdobně; žalovaný takto nepostupoval, neboť i jak sám

žalovaný uváděl, ohledně obdobných stavebních úprav běžně v praxi není vydáváno stavební povolení.

Krajský soud shledal postup žalovaného v souladu se zákonem a žalobu směřující proti němu zamítl, nečinil další závěry ze změny žaloby při jednání, kterou směřovala stěžovatelka především proti té části výroku napadeného rozhodnutí o zastavení celého řízení o nařízení odstranění stavby, přitom požadovala zrušení právě tohoto rozhodnutí. Část výroku napadeného rozhodnutí, kterou žalovaný zrušil usnesení o přerušení stavebního řízení, žádala ponechat v platnosti, neboť i o to podaným odvoláním v konečném důsledku usilovala.

K jednotlivým rozborům žalobkyně o tom, jak nekvalitně či nesprávně byly provedeny stavební úpravy a jak nevhodně bylo užito hořlavého materiálu, soud odkázal v detailu i na obsah projektové dokumentace, Požárně bezpečnostní řešení stavby, popř. stanoviska Hasičského záchranného sboru, z nichž plyne, že nedošlo k porušení norem ani právních předpisů, a že stavební úprava byla provedena v souladu s nimi. Nebyl tak zákonný důvod pro vydání stavebního povolení, a proto řízení o odstranění této stavební úpravy (jako stavby realizované bez opatření stavebního úřadu) bylo jako nezákonné zastaveno. Rovněž zateplení vestibulu – únikové cesty, zazdění otvoru a výměna dveří byly z hlediska požární ochrany a eliminace požárního rizika shledány odbornými subjekty v souladu s právní úpravou (ověřená projektová dokumentace, Požárně bezpečnostní řešení stavby, stanoviska HZS).

K námitce stěžovatelky o zásahu do jejího výlučného vlastnictví soud uvedl, že pokud jde o úpravu obvodového pláště bytového domu pomocí zateplení, jde v dané věci o společnou část domu, čímž nemohlo být zasaženo do jejího výlučného vlastnictví. Její výlučné vlastnictví nebylo tímto změněno, došlo jen k zateplení pláště bytového domu, a to i v části pláště budovy kolem jejího bytu. Z předloženého spisového materiálu soud zjistil, že předmětná stavební úprava byla provedena ve zúženém rozsahu, než jak bylo původně požadováno v žádosti o její stavební povolení; zateplení pláště budovy tak bylo realizováno takovým způsobem, že do vlastnictví stěžovatelky nebylo zasaženo. Repase a úprava balkónu v jejím vlastnictví (příslušenství jejího bytu č. 42) nebyla provedena a byla vyňata z původního stavebního záměru. Soud rovněž ověřil, že předmětem napadeného rozhodnutí žalovaného bylo jen zateplení obvodového pláště BD O. 463/54, B., na blíže citovaných pozemcích v k.ú. Nový Lískovec. Uvedené rovněž potvrdil Krajský úřad Jihomoravského kraje, který v rámci přezkumu podle § 94 a násl. správního řádu podnět žalobkyně k provedení přezkumného řízení odložil bez dalších opatření, neboť postup žalovaného shledal souladný se zákonem, přičemž se plně ztotožnil se závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí. Rovněž uvedl, že stavební úprava tak, jak byla provedena, nevyžadovala podle § 103 odst. 1 písm. h) stavebního zákona opatření stavebního úřadu, a proto stavební úřad neměl řízení o jejím odstranění vůbec vést.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

Stěžovatelka v obsáhlé kasační stížnosti, v níž uplatňuje důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“) nejprve uvádí nečíslované kasační námitky, poté opakuje vznesené žalobní námitky (tyto jsou pro posouzení kasační stížnosti irelevantní, proto je již soud v této části nepovažuje za nutné opětovně rekapitulovat) a dále předkládá značné množství kasačních námitek, které se dílem na několika místech opakují a prolínají (zejména co se týče požární bezpečnosti stavby a samotného povolení stavby).

První část obsáhlých námitek směřuje stěžovatelka k zařídění konstrukce budovy a k provedení změny dokončené stavby, namítá, že k vlastnímu provedení změny dokončené

pokračování

stavby se žalovaný nevyjádřil a tuto úvahu provedl až krajský soud, což založilo nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku; dále stěžovatelka obsáhle polemizuje s použitím hořlavých materiálů v souvislosti se zateplením a s odkazem na ČSN 73 0810 konstatuje, že není přípustné používat do požární výšky 22,5 m při provádění dodatečného zateplení hořlavé materiály, je proto nutno u takových staveb vést stavební řízení o povolení zateplení. Tvrdí, že již v žalobě dávala použití hořlavé montážní pěny při provádění změny dokončené stavby v požární výšce větší než 22,5m a snížení světelné šířky vstupních dveří do domu do souvislosti s tím, že na změnu dokončené stavby musí být nahlíženo jako na stavbu ohrožující život, zdraví a majetek osob, protože tyto změny jsou v rozporu se závaznými předpisy v oblasti požární bezpečnosti. Již z tohoto důvodu měl dle stěžovatelky soud její žalobě vyhovět.

Další námítky směřují k nesprávnostem a nepřesnostem uvedeným v rozsudku ohledně protokolu z jednání ze dne 20. 10. 2015. Stěžovatelka poukazuje na to, jaké mělo být správné znění textu v rozsudku na některých řádcích, nicméně tyto její poznámky nemají žádné další vyústění.

Stěžovatelka sumarizuje řadu námitek, jimiž směřuje především k porušení předpisů, pro které nemohlo jít o stavbu, která by nevyžadovala stavební povolení; cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 39/2010, dle kterého „*rozhodným kritériem, zda je či není třeba pro stavební úpravu stavební povolení, je pouhá možnost, že provedení negativně ovlivní požární bezpečnost, nikoli jistota v tom, že k tomu skutečně dojde.*“ Dále uvádí, že soud nesprávně dovozoval, že řízení o nařízení odstranění změny dokončené stavby bylo zahájeno pouze z důvodu absence stavebního povolení, neboť toto řízení bylo zahájeno ze všech důvodů uvedených v § 129 odst. 1 stavebního zákona; poukazuje na to, že vůči stavebnímu úřadu učinila celou řadu podnětů před vlastním řízením o odstranění stavby, kde namítala závadnost prováděné změny, např. zrušení bočního vchodu do domu, nikoli pouze absenci stavebního povolení. Dále stěžovatelka namítá, že její námítky týkající se vadného provedení změny dokončené stavby nebyly žalovaným vypořádány; dle jejího názoru je rozsudek krajského soudu překvapivý, neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí nikterak neuváděl, že jde jen o posouzení dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Dle stěžovatelky nebyl krajský soud oprávněn upřesňovat rozsah zahájeného správního řízení, jak v dané věci učinil. Stěžovatelka dále uvádí, že krajský soud stejně jako žalovaný vycházel z projektové dokumentace, která nebyla součástí správního spisu, spisová dokumentace byla předložena až při zahájení soudního jednání; pokud žalovaný až při soudním jednání předložil listiny, na základě kterých rozhodl, je jeho rozhodnutí překvapivé, rozsudek krajského soudu je z tohoto důvodu rovněž překvapivý.

Stěžovatelka namítá, že krajský soud na jednu stranu uvádí, že nenalezl závazné stanovisko orgánu na úseku požární ochrany ze dne 12. 2009 (zřejmě správně 11. 2. 2009 – pozn. NSS), což namítala i stěžovatelka v žalobě; nelze však potom zjistit, co bylo jeho obsahem, a nelze tvrdit, že stavba byla provedena v souladu se stavebními předpisy.

Stěžovatelka namítá, že soud dospěl k závěru, že provedení změny dokončené stavby nemůže negativně ovlivnit požární bezpečnost stavby, proto stavba nevyžadovala stavební povolení ani ohlášení, dále soud uvedl, že ke změně byl vydán kolaudační souhlas; stěžovatelka zde poukazuje na rozsudek NSS sp. zn. 4 As 57/2006, dle kterého existence kolaudačního souhlasu v řízení o nařízení odstranění stavby bez stavebního povolení je právně bezvýznamná; obdobně z rozsudku sp. zn. 3 As 11/2007 ani vydané kolaudační rozhodnutí nemůže zvrátit odstranění nepovolené stavby. Dle stěžovatelky tedy ani kolaudační rozhodnutí nedokládá, že změna dokončené stavby nemohla ovlivnit požární bezpečnost stavby.

Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že při přezkumu mezitímního rozhodnutí lze zastavit řízení o nařízení odstranění stavby. Rozhodnutí o zastavení řízení o nařízení odstranění změny dokončené stavby vydal žalovaný v rozporu s judikaturou NSS (sp. zn. 3 Ads 24/2011) a v rozporu se zákonem, a to nepřipustnou aplikací § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu. Dle stěžovatelky může být řízení o odstranění nepovolené stavby ze zákona ukončeno pouze odstraněním stavby nebo rozhodnutím v akcesorickém řízení o dodatečném povolení stavby. Žalovaný mohl řízení zastavit pouze ve věci přerušení řízení, nikoliv ve věci odstranění změny stavby. V tomto směru se krajský soud nijak nevypořádal s předkládanou judikaturou NSS, ale pouze konstatoval bez dalšího, že judikatura týkající se obnovy řízení je ve věci nepřijatelná. Stěžovatelka uvádí, že v citovaném rozsudku sp. zn. 3 As 24/2011 bylo vysvětleno, že v rámci odvolacího řízení proti usnesení o přerušení řízení lze zrušit (zastavit) pouze řízení o přerušení, nikoli současně celé meritorní řízení. Je dle stěžovatelky irelevantní, do jakého typu meritorního řízení je mezitímní rozhodnutí o přerušení vnořeno.

Stěžovatelka nesouhlasí ani se závěrem krajského soudu, že nebylo zasaženo do jejího práva na odstranění změny dokončené stavby, neboť žádné takové právo jí nenáleží, protože řízení o odstranění stavby je zahajováno pouze z moci úřední. Stěžovatelka tvrdí, že povinnost stavebních úřadů nařizovat odstranění černých staveb vyplývá přímo ze zákona (viz rozsudek NSS sp. zn. 6 As 67/2006); to, že je řízení nařizováno z moci úřední, jak uvádí krajský soud, pouze znamená, že stěžovatelka nemusela vyvíjet žádnou aktivitu, aby závadná a „černá“ změna stavby byla odstraněna. Uvedená zákonná povinnost nikterak neznamená, že by správní orgán mohl rozhodovat na základě libovůle, zda řízení zahájí či nikoli. Pokud je stěžovatelka účastníkem řízení o nařízení odstranění stavby zahájeného z moci úřední, náleží jí veškerá práva na zákonný průběh řízení, a to bez ohledu na to, jakým způsobem bylo řízení zahájeno. Stěžovatelka tvrdí, že zastavením řízení bylo zasaženo do jejího práva na odstranění stavby, která vyžadovala stavební povolení, jelikož provedení změny stavby objektivně zvýšilo riziko vzniku požáru v bytovém domě, neboť jako izolant do požární výšky 22,5 m byl použit hořlavý pěnový polystyren. Rovněž z judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudky sp. zn. 5 As 30/2008, sp. zn. 7 As 58/2009) vyplývá, že rozhodnutí o zastavení řízení o odstranění nepovolené stavby není rozhodnutím procesní povahy a takové rozhodnutí lze napadnout žalobou ve správním soudnictví; skutečnost, že takové řízení je zahájeno z moci úřední, je irelevantní. Nelze tedy tvrdit, že stěžovatelce veřejné subjektivní právo v tomto směru nenáleží.

Stěžovatelka spatřuje hrubé znaky libovůle v tom, že sám žalovaný ve svém předchozím rozhodnutí, jakož i v řízení před krajským soudem i Nejvyšším správním soudem, nikterak nezpochyboval zahájení stavebního řízení (tedy vydání stavebního povolení). Stavební úřad řízení zastavil (dne 15. 10. 2012) s tím, že stavba je již dokončena (nikoli proto, že by nemělo být vedeno), následně bylo zahájeno řízení o odstranění stavby. Zcela překvapivě poté žalovaný dospěl k závěru, že stavební povolení nebylo třeba. Rozhodnutí žalovaného již z tohoto důvodu nemůže být přesvědčivé, to platí i o napadeném rozsudku krajského soudu, pokud na takovém názoru setrval.

Stěžovatelka namítá, že soud zcela vytrhl z kontextu její tvrzení, že je nutno zkoumat vždy pouze faktické provedení stavby. Dle stěžovatelky se faktické provedení musí zkoumat vždy, existují-li námitky ohledně závadnosti provedení. Pokud je vedeno řízení o nařízení odstranění stavby, musí se vycházet především ze skutečného provedení stavby, a nikoli pouze z projektové dokumentace, mimo jiné již proto, že ta je vyžadovaná pouze u staveb, které vyžadují ohlášení nebo povolení.

Samostatné námitky dále stěžovatelka směřuje k samotnému provedení zateplení. Za zásadní stěžovatelka označuje, že neměla ani během soudního řízení možnost seznámit se se stěžejními

pokračování

podklady, na základě kterých žalovaný zastavil řízení o nařízení odstranění stavby; stanovisko ze dne 1. 2. 2009 se v soudním spise vůbec nenachází. V důsledku překvapivosti rozhodnutí žalovaného musela stěžovatelka uplatňovat některé námitky až v řízení před soudem, které však se správním řízením netvoří jeden celek.

Stěžovatelka obsáhle dílem polemizuje s jednotlivými pasážemi napadeného rozsudku, dílem vyčítá v jednotlivostech nezákonnost rozhodnutí žalovaného; tvrdí, že provedení stavby není v souladu s právními předpisy, při stavebních úpravách došlo k porušení norem; podrobně rozebírá nesprávné použití montážní pěny, poukazuje na to, že změna provedené stavby nezahrnovala pouze zateplení, ale i výměnu vnitřních a venkovních dveří a zrušení bočního vchodu v domě, obložení stropu ve vestibulu domu hořlavým polystyrenem – všechny tyto úpravy snižují požární bezpečnost stavby; s námitkami v tomto směru uvedenými v žalobě se krajský soud nevypořádal; nevypořádal se s nimi ve svém rozhodnutí ani žalovaný. Obdobně tvrdí nevypořádání námitek vznesených stran zásahu do jejího výlučného vlastnictví (zmenšení užité hloubky balkonu o více než 13%), část zazdění zábradlí balkonu, což brání jeho údržbě, popř. budoucí výměně zábradlí (stejně tak přilepením izolantu na rám dřevěných oken), byly vyměněny parapety bez sklonu, dochází k zatékání při dešti do bytu stěžovatelky).

Stěžovatelka označuje rozsudek krajského soudu rovněž za vnitřně rozporný; soud dospěl v otázce problematiky montáže pěny, certifikace, etc. k názoru, že žalovaný nebyl povinen se s těmito námitkami stěžovatelky vypořádat, neboť zde od počátku nebylo na jejich vypořádání žádné právo, neboť řízení o nařízení odstranění změny dokončené stavby nemělo být vůbec vedeno. Na druhé straně se však sám s těmito námitkami vypořádává v bodech [55], [81], [83] a [84]; dochází přitom k nesprávným závěrům a dokonce stěžovatelce vytýká, že námitky ohledně závadnosti změny dokončené stavby nemají oporu ve spise; soud sám zkoumá přílohu č. D3 a zjišťuje, že z fotografie nelze v souvislosti s vlastním provedením změny dokončené stavby ničeho vytežít. Stěžovatelka podotýká, že to, co soud nazval problematika montážní pěny a certifikace, je závaznými stavebními předpisy zakázané použití hořlavého materiálu v požární výšce více než 22, 5 m v domě, které dříve bezpečnou budovu mění na stavbu ohrožující životy, zdraví a majetek osob a umožňuje poprvé vznik nezdolatelých požárů v domě. Již z tohoto důvodu nemělo být řízení o nařízení odstranění stavby zastaveno, neboť změna stavby byla provedena v rozporu se závaznými stavebními předpisy na úseku požární bezpečnosti stavby; stavebníci měli požádat o dodatečné stavební povolení ze dvou důvodů, a to absence povolení a závadnost stavby, nebo změna stavby měla být odstraněna. Stěžovatelka opakovaně poukazuje na to, že světlá šířka vstupních dveří do domu je v rozporu s ČSN 73 4301, je pouhých 74 cm namísto 90 cm; osoby jednající za HZS, který věc posuzoval, vstupovaly do domu zřejmě pouze hlavním vchodem, pokud se kolaudace vůbec účastnily. Nadto šířka vstupních dveří je zcela objektivně zjiřitelná, je v rozporu s předpisy a nic na tom nemůže změnit ani vydané souhlasné stanovisko HZS.

Stěžovatelka má za objektivně nepravdivé tvrzení soudu, že zateplení bylo provedeno v zúženém rozsahu oproti projektové dokumentaci, a způsobem, který nemohl zasáhnout do jejího vlastnictví – opak takového tvrzení je ověřitelný jak v bytě, tak na balkoně stěžovatelky. Dle stěžovatelky nelze vůbec provést změnu stavby tak, aby nebylo do jejího vlastnictví zasazeno; stavebníci se odchýlili od projektové dokumentace a místo zkrácení balkonového zábradlí toto zazdili (ostavení zdi z minerální vlny na balkoně stěžovatelky), což zmenšilo užitnou plochu.

Stěžovatelka nesouhlasí zásadně s tím, že dle soudu předmětem řízení o nařízení změny dokončené stavby by bylo jen zateplení obvodového pláště bytového domu. Předmět řízení je uveden v oznámení o zahájení řízení ze dne 7. 12. 2012, č. j. MCBNI/07035/2012/OSV/CE; na straně 2 je uvedeno, že předmětem řízení je stavba, a dále je uvedeno, co tuto stavbu tvoří

(stavba obsahuje tyto stavební úpravy: zateplení fasády panelového domu, zateplení stropu nad vstupem, výměna vstupní stěny s vchodovými dveřmi, výměna zadních dveří do CHCÚ „B“ při zachování průchozí šířky dveří 900 mm a směru otevírání do domu, osazení panikové kliky ve směru úniku, boční dveře zrušeny a v místě osazena prosklená stěna, zábradlí na balkon zkráceno a nově uchyceno do balkonové desky).

Stěžovatelka dále zpochybňuje vydaná souhlasná stanoviska, o které soud své rozhodnutí opírá; namítá, že se s jedním z nich mohla seznámit až v průběhu soudního řízení; souhlasná stanoviska jsou přezkoumatelná soudem, resp. by se s námitkami musel vypořádat správní orgán v odvolání.

Stěžovatelka uzavírá, že soud se nevypořádal s jejími námitkami č. 1 – 18 uplatněnými v žalobě, jeho rozsudek je proto nepřezkoumatelný. Krajský soud pouze mechanicky opisoval některé pasáže z projektové dokumentace a rozhodnutí žalovaného a nevyslovil žádnou vlastní úvahu, z jakého důvodu by nemělo být při provádění změny dokončené stavby vyžadováno stavební povolení, když změna byla vybudována z hořlavého materiálu - fasádního polystyrenu, jehož použití k zateplení je z důvodu požární výšky budovy regulováno závaznými stavebními předpisy na úseku požární bezpečnosti a u staveb kolaudovaných v roce 2000 je již zcela zakázáno. Krajský soud konstatoval, že stavební úprava byla provedena v souladu s předpisy, proto její provedení negativně neovlivnilo požární bezpečnost stavby. Soud přitom zcela ignoroval právní názor vyslovený v rozsudku NSS sp. zn. 8 As 39/2010, na který stěžovatelka již v žalobě odkazovala a dle kterého není dostačující sledovat, zda provedení negativně neovlivnilo požární bezpečnost stavby, ale je třeba prokázat, že provedení ani nemohlo negativně ovlivnit požární bezpečnost stavby. Soud však pouze obhajoval absenci stavebního povolení pouhou existencí souhlasných stanovisek HZS, aniž by provedl vlastní šetření směřující k tomu, že zateplení ani nemůže ovlivnit požární bezpečnost, nikoli pouze to, že ji fakticky neovlivní. Stěžovatelka rovněž v žalobě poukazovala na rozsudek NSS sp. zn. 3 As 11/2007, dle kterého stanoviska HZS nenahrazují soulad povolení stavby s předpisy, a dále též rozsudek NSS sp. zn. 5 As 56/2009, dle kterého souhlasná stanoviska nepředstavují ani vypořádání se s námitkami stěžovatelky. Dle názoru stěžovatelky k zodpovězení otázky, zda k provedení změny dokončené stavby by mělo být vyžadováno stavební povolení, nebylo třeba zkoumat ani stanovisko HZS k projektové dokumentaci ani stanovisko HZS k provedení stavby ani výsledek kolaudačního řízení ani projektovou dokumentaci a další dokumenty, ale bylo postačující zkoumat oznámení stavebního úřadu o zahájení řízení o nařízení odstranění změny dokončené stavby, v něm je uvedeno, že požární výška budovy je více než 22,5 m a že k provedení změny dokončené stavby byl použit fasádní polystyren (z definice dle ČSN ERN 13501-1 hořlavý materiál). Již tato dvě kritéria - požární výška a hořlavost materiálu jsou sama o sobě rozhodná pro to, že provedení změny je regulováno závaznými právními předpisy na úseku požární bezpečnosti a je třeba vyžadovat stavební povolení; mimo jiné stavební povolení bylo třeba již jen pro avizovanou výměnu vchodových dveří. To, že změna dokončené stavby je závadnou stavbou, je jen dalším samostatným důvodem proč mělo být v řízení o odstranění změny provedené stavby pokračováno. Stěžovatelka poukazuje na to, že krajský soud měl napadené rozhodnutí žalovaného zrušit již jen z toho důvodu, že bylo zjevným projevem libovůle, když v předešlých řízeních postupoval tak, že stavební povolení je třeba (z tohoto důvodu věc vrátil stavebnímu úřadu, aby pokračoval v řízení o vydání stavebního povolení).

Stěžovatelka ze všech uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k novému rozhodnutí.

pokračování

Žalovaný v písemném vyjádření pouze uvedl, že soud přezkoumatelným a logickým způsobem vypořádal veškeré námitky stěžovatelky, jeho právní názory mají plnou oporu v platném právu a nelze je zpochybnit. Kasační stížnost dle žalovaného neobsahuje žádné nové skutečnosti, které by soud nevzal v potaz, a které by umožňovaly jiný závěr než ten, že předmětné úpravy obvodového pláště nezakládají důvod pro zásah orgánů činných na úseku stavebního řádu. Kasační stížnost považuje proto za nedůvodnou a navrhuje ji zamítnout.

Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka namítala nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, která měla spočívat v nevypořádání žalobních námitek a rozpornosti některých závěrů, které soud učinil. K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se opakovaně vyjadřuje judikatura jak Ústavního, tak i Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 12. 12. 2012, č. j. 9 As 89/2011 - 32, a tam citovaná rozhodnutí, všechna citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na: www.nssoud.cz). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. To prakticky znamená např. situaci, kdy by se krajský soud nevypořádal vůbec či alespoň dostatečně s uplatněnými žalobními body, neprovedl by navržené důkazy a ani by řádně nevyložil, proč tak neučinil (tzv. opomenutý důkaz), z rozhodnutí by nebyly seznatelné jeho nosné důvody anebo by tyto důvody neměly oporu v provedeném skutkovém zjištění. Povinností soudu je stranám sporu ozřejmit, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a k jakým závěrům na ně navazujícím dospěl. Tyto úvahy pak musí mít odraz v odůvodnění rozhodnutí, neboť jen prostřednictvím odůvodnění rozhodnutí lze dovodit, z jakého skutkového stavu soud vycházel, jak jej v daných souvislostech uvážil, jaké právní předpisy aplikoval a k jakému konečnému rozhodnutí tímto způsobem dospěl. Nejvyšší správní soud nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu neshledal.

Krajský soud reagoval na veškeré námitky stěžovatelky, byť lze připustit, že tak dílem činil pouhou citací z napadeného rozhodnutí žalovaného, dílem velmi stručně. Nutno ovšem na stranu druhou konstatovat, že stěžovatelka) ve velmi obsáhlé žalobě (obdobně jako nyní i v kasační stížnosti) uvedla celou řadu námitek, které se na několika místech opakují, vzájemně se prolínají, čímž činí žalobu značně nepřehlednou a jednotlivé námitky obtížně uchopitelné). Nicméně z napadeného rozsudku je zjevné, která ustanovení správního řádu krajský soud aplikoval a jak je interpretoval, a ze kterých podkladů pro vydání rozhodnutí žalovaného vycházel a jak je hodnotil. To, zda závěry, které krajský soud učinil, z hlediska zákona ob stojí, je však již otázkou zákonnosti napadeného rozsudku, nikoli projevem jeho nepřezkoumatelnosti.

Předmětem sporu je, zda bylo napadeným rozhodnutím žalovaného po právu zastaveno řízení o odstranění stavby – zateplení obvodového pláště BD O. 463/54 v B. v k.ú. Nový Lískovec. Stěžovatelka má za to, že provedení zateplení bytového domu vyžadovalo stavební povolení (vydané stavební povolení ze dne 11. 5. 2009 bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 5. 2012 zrušeno, neboť stěžovatelka nebyla účastníkem řízení, ač jím měla být

dle závazného právního názoru krajského soudu i Nejvyššího správního soudu), jenž stavba neměla, a proto po právu bylo vedeno řízení o odstranění předmětné stavby. Druhou otázkou, kterou činí stěžovatelka spornou, je, zda žalovaný postupoval v souladu s § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu, když k odvolání stěžovatelky proti usnesení stavebního úřadu o přerušení řízení o nařízení odstranění stavby ze dne 25. 2. 2013, č. j. MCBNLI/01173/2013/OSV/CE, současně ve výroku zastavil řízení o nařízení odstranění stavby.

Nejvyšší správní soud shrnuje, že ve věci bylo vedeno řízení o vydání stavebního povolení na provedení zateplení bytového domu, odvolání s výhradami proti vydanému stavebnímu povolení, které stěžovatelka podala, bylo nejdříve jako nepřipustné zamítnuto, neboť správní orgán měl za to, že stěžovatelka není účastníkem řízení. Na základě výsledků soudních řízení byla věc vrácena do fáze řízení o vydání stavebního povolení, v němž byla účast stěžovatelce přiznána. Námitky stěžovatelky týkající se závadnosti povolované stavby v konečném důsledku tak dosud nebyly vypořádány, neboť v mezidobí byla změna stavby provedena a řízení o vydání stavebního povolení bylo zastaveno usnesením ze dne 15. 10. 2012. Stavební úřad dne 4. 12. 2012 zahájil řízení o nařízení odstranění stavby, vlastník stavby požádal podle § 129 odst. 3 stavebního zákona o dodatečné povolení stavby. Stavební úřad řízení o nařízení odstranění změny provedené stavby usnesením přerušil z důvodu probíhajícího řízení o předběžné otázce. S přerušením řízení stěžovatelka nesouhlasila a požadovala pokračování řízení ve věci nařízení odstranění stavby; namítala, že řízení lze přerušit teprve poté, kdy žadatel doloží podklady k žádosti ve stejném rozsahu jako k žádosti o zcela nové povolení stavby; v daném případě tak žadatel neučinil, a proto pro přerušování řízení o odstranění černé stavby neexistuje žádný zákonný důvod; žadatel doložil pouze projektovou dokumentaci dokončenou v 12/2008, která byla podkladem pro vydání stavebního povolení, které bylo zrušeno, v další argumentaci odkázala stěžovatelka na svá podání ze dne 5. 2. 2013, ze dne 11. 2. 2013 a ze dne 3. 1. 2013. Stěžovatelka označila za nepřipustné projednávat 5 let starou projektovou dokumentaci, která již jednou vedla ke zrušení stavebního povolení, bez dalších zákonných podkladů; stěžovatelka na podporu své argumentace odkázala na rozsudky NSS sp. zn. 6 As 67/2006 a sp. zn. 1 As 46/2006. Stěžovatelka požadovala napadené usnesení o přerušování řízení pro jeho nezákonnost zrušit.

Žalovaný k tomuto odvolání stěžovatelky zrušil usnesení o přerušování řízení, nicméně ze zcela jiných důvodů, než které uvedla stěžovatelka, současně však též nad rámec odvolacích námitek zastavil vedené řízení o nařízení odstranění (nepovolené) stavby, což odůvodnil tím, že stavební povolení k provedené změně stavby nikdy nebylo potřeba. Konstatoval, že předmětem odvolacího řízení není pouze napadené usnesení, ale i řízení, které mu předcházelo, a které s ním souvisí; současně žalovaný uvedl, že na stranu druhou nemohou být předmětem přezkoumání okolnosti řízení, kterými se musí prvostupňový správní orgán zabývat až v meritorním rozhodnutí.

V soudním řízení byly stěžovatelkou předestřeny dvě otázky, a to jednak, zda provedené stavební úpravy na bytovém domě vyžadují stavební povolení, a dále, zda žalovaný postupoval v mezích zákona, aplikoval-li v případě podaného odvolání proti usnesení o přerušování řízení § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu a současně zastavil řízení vedené o věci samé (nařízení odstranění stavby).

Krajský soud nepřisvědčil námitce překvapivosti rozhodnutí žalovaného, jeho postup shledal v souladu s § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu; konstatoval, že nezákonné rozhodnutí a nezákonně vedené řízení o odstranění stavby nemohlo zůstat v platnosti. Připustil, že stěžovatelka postup žalovaného nemohla předvídat (že u stavební úpravy není stavební povolení vyžadováno); nicméně uzavřel, že žalovaný vydal rozhodnutí v souladu s platnými právy a přezkoumatelným způsobem vysvětlil závěry o tom, proč předmětná stavební úprava

pokračování

(o níž bylo vedeno řízení o odstranění stavby), nevyžadovala žádného opatření ze strany stavebního úřadu (stavební povolení), a proto takové řízení nemělo být vůbec zahájeno. Krajský soud rovněž připustil, že stavební úřad pochybil, pokud vedl řízení o odstranění stavby (včetně předchozího řízení o vydání stavebního povolení), avšak žalovaný v odvolacím řízení tuto vadu napravil, k čemuž byl nejen oprávněn, ale i povinen a nezákonně vedené řízení zastavil dle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť nemohl opakovat tzv. „špatnou praxi“ prvoinstančního stavebního úřadu. Krajský soud uzavřel, že žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy a rovněž hospodárně, tak jak mu např. ukládá § 4 odst. 1 stavebního zákona, podle něhož má přednostně využívat zjednodušující postupy, aby dotčené osoby byly co nejméně zatěžovány. Uvedená zásada dle krajského soudu rovněž koresponduje se základními zásadami, zakotvenými ve správním řádu.

Krajský soud nepřisvědčil stěžovatelce v tom, že by se žalovaný nevypořádal s její argumentací a některými odvolacími námitkami (jako problematika montážní pěny, certifikace apod.); žalovaný se naopak v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal s předmětem řízení a těmi námitkami, které souvisely s jeho rozhodnutím; jelikož však stavební řízení ohledně předmětné stavby nemělo být vůbec vedeno, nemohl se vypořádávat s námitkami ke způsobu provádění stavby, neboť právo na jejich uplatnění a následné vypořádávání tu od počátku ze zákona nebylo. Co se týče odkazů, které stěžovatelka učinila v jednotlivých případech na judikaturu Nejvyššího správního soudu, krajský soud pouze bez dalšího konstatoval, že tato je nepřipadná, resp. ji blíže nerefletoval.

Nejvyšší správní soud výše uvedeným závěrům krajského soudu nemůže přisvědčit.

Nejvyšší správní soud především konstatuje, že prvotní v řízení je otázka, zda žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud napadeným rozhodnutím zrušil usnesení o přerušení řízení o odstranění stavby a současně zastavil řízení ve věci samé, tj. řízení ve věci odstranění stavby.

Podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu *jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a řízení zastaví. Z dikce i celkového kontextu daného ustanovení jednoznačně plyne, že zastavení řízení je na místě zejména tehdy, pokud napadené rozhodnutí nemělo být vůbec vydáno.*

Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 7. 4. 2011, č. j. 3 Ads 24/2011 - 43, *„(u)vedenou variantou rozhodnutí odvolacího orgánu zákonodárce sleduje řešení takových případů, kdy odvolací orgán shledá, že napadené rozhodnutí nemělo být vůbec vydáno a je tedy třeba je bez nábrady zrušit. Nicméně zrušením takového rozhodnutí, jež bylo nutné výsledkem řízení o přerušení, se dané řízení znovu ocitne ve stadiu před vydáním rozhodnutí o přerušení řízení. Řízení, jako nežádoucí (neb v něm nemá být pokračováno – nemá být znovu rozhodnuto o přerušení řízení, např. s jinými podmínkami) je za takového stavu věci třeba zastavit. Proto citované ustanovení počítá právě s takovouto spojenou variantou rozhodnutí, kdy se nejen zruší napadené rozhodnutí, ale kdy se současně řízení, v němž bylo zrušené rozhodnutí vydáno, zastaví.“* Obdobně zdejší soud v rozsudku ze dne 14. 1. 2009, č. j. 5 As 55/2008 - 87, uvedl: *„Dospěl-li žalovaný odvolací správní orgán k tomu, že nepostačí rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit a vrátit s vytčenými vadami, které je třeba v novém řízení odstranit [§ 90 odst. 1 písm. b) správního řádu z roku 2004], ale naopak dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí nemělo, resp. nemohlo být vůbec vydáno, a proto je třeba celé řízení bez dalšího ukončit [§ 90 odst. 1 písm. a) téhož zákona], byl povinen náležitě odůvodnit i to, proč řízení zastavil, tedy proč nelze v této věci rozhodnutí vůbec vydat.“*

Ustanovení § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu umožňuje zastavit správní řízení z důvodů stanovených v § 66, což vyplývá z § 90 odst. 4, podle něhož odvolací orgán napadené rozhodnutí bez dalšího zruší a řízení zastaví, jestliže zjistí, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení, tzn. nastal některý ze zákonných důvodů stanovených v § 66 správního řádu.

Podle § 88 odst. 2 správního řádu pokud před předáním spisu odvolacímu správnímu orgánu nastal některý z důvodů zastavení řízení uvedený v § 66 odst. 1 písm. a), e) nebo g) nebo v § 66 odst. 2, správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, řízení zastaví, ledaže by rozhodnutí o odvolání mohlo mít vliv na náhradu škody.

Tak, jako je možné zastavit správní řízení z některých důvodů uvedených v § 66 v průběhu odvolacího řízení, a to správním orgánem, který napadené rozhodnutí vydal, ještě před předáním věci odvolacímu orgánu, předpokládá správní řád možnost zastavení správního řízení, nastane-li skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení, i v té části odvolacího řízení, která se odehrává před odvolacím orgánem. I v tomto případě musí však odvolací orgán naplnit některý ze zákonných důvodů stanovených v § 66 správního řádu; z výroku ani odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného nelze důvody zastavení řízení zjistit.

Pokud žalovaný odkázal k odůvodnění obou výroků na § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu, nutno konstatovat, že uvedeného ustanovení užil nepřípadně. Takový postup (zastavení řízení) by byl na místě, projednával-li by žalovaný odvolání směřující proti rozhodnutí o nařízení odstranění stavby, resp. proti rozhodnutí, kterým by byla stavba dodatečně povolena, dospěl-li by k názoru, že takové řízení nemělo být vůbec zahájováno, neboť stavební povolení není vyžadováno. Stěžovatelka však napadla odvoláním procesní rozhodnutí o přerušení řízení, nikoli rozhodnutí o nařízení odstranění stavby; žalovaný měl tudíž poměřovat její námitky s naplněním či nenaplněním zákonných důvodů, pro které byl či nebyl stavební úřad oprávněn či přímo povinen řízení ve věci odstranění stavby přerušit (viz § 129 odst. 2 stavebního zákona). Dospěl-li by k závěru, že jsou zákonné podmínky naplněny, měl odvolání zamítnout, v opačném případě usnesení zrušit; zrušením usnesení by se řízení znovu nacházelo ve stadiu před vydáním rozhodnutí o přerušení řízení. Bylo by poté na správním orgánu, který toto řízení zahájil, tedy stavebním úřadu, zda zjistí některý ze zákonných důvodů stanovených v § 66 správního řádu pro zastavení řízení ve věci odstranění stavby a řízení zastaví. V tomto směru nic nebránilo žalovanému, měl-li za to, že stavební povolení nebylo třeba, a tudíž řízení o odstranění stavby nemá být vedeno, aby svůj názor stavebnímu úřadu předestřel např. v rámci odůvodnění rozhodnutí o odvolání stěžovatelky proti usnesení o zastavení řízení.

Jak již bylo uvedeno, rozhodnutím odvolacího orgánu celé řízení končí. V daném případě žalovaný napadeným rozhodnutím ukončil zahájené řízení o odstranění stavby, aniž by však v odůvodnění vypořádal veškeré relevantní skutečnosti a aniž by stěžovatelka měla možnost se v odvolacím řízení vyjádřit k podkladům rozhodnutí.

Postup, který krajský soud chybně aproboval, žalovaný odůvodnil tím, že předmětem odvolacího řízení není pouze napadené usnesení, ale i řízení, které mu předcházelo, a které s ním souvisí; takový závěr však z dikce § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu, dle kterého žalovaný postupoval (viz citace výše), nelze dovodit. Současně žalovaný uvedl, že na stranu druhou nemohou být předmětem přezkoumání okolnosti řízení, kterými se musí prvostupňový správní orgán zabývat v meritorním rozhodnutí (tj. v rozhodnutí vydaném v řízení o odstranění stavby). Žalovaný však uvedenému nedostál, pokud sám vykročil směrem k meritornímu posouzení věci,

pokračování

a to zkoumání a posuzování (ne)naplnění podmínek pro potřebu vydání stavebního povolení a v konečném důsledku potažmo pro zákonnost zahájení řízení o nařízení odstranění stavby.

Posuzoval-li žalovaný hmotněprávní podmínky vydání stavebního povolení, resp. oprávněnosti vedeného řízení o odstranění stavby sám, nadto v řízení, jehož předmětem bylo odvolání stěžovatelky, které tímto směrem vůbec nevykročilo, odňal stěžovatelce možnost uplatnění námitek, resp. právo na jejich vypořádání, a obrany v jedné instanci. Pokud by totiž k takovým závěrům svědčícím pro zastavení řízení o nařízení odstranění stavby (byť i např. na základě závěrů žalovaného učiněných v odůvodnění rozhodnutí o odvolání proti usnesení o přerušení řízení) dospěl k tomu příslušný stavební úřad, který řízení o nařízení odstranění stavby zahájil, měla by stěžovatelka k dispozici možnost obrany proti zastavení řízení o nařízení odstranění stavby.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný de facto uvedl, že předpokladem pro zahájení řízení ex offio, kterým řízení o odstranění stavby je, je především zjištění, zda je zde stavba, která by byla v rozporu se zákonem, tedy provedená bez stavebního povolení nebo v rozporu s ním. Uvedl, že současně bylo třeba postavit najisto, zda zateplení pláště budovy vyžaduje stavební povolení; konstatoval, že právní předpisy nedávají výslovnou odpověď na otázku, zda je třeba stavební povolení v případě zateplení pláště budov, a to zejm. z důvodu, že mohou být použity rozdílné stavební materiály, a proto je třeba vždy individuální posouzení, a to především z hlediska, zda jejich požití nemůže negativně ovlivnit požární bezpečnost stavby. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí však takové posouzení (v kontextu s nyní uplatněnými námitkami stěžovatelky ohledně požární bezpečnosti, které byly správnímu orgánu ze strany stěžovatelky opakovaně vznášeny) nelze seznat. Nelze přehlédnout, že žalovaný učinil skutkové a právní závěry na základě posouzení projektové dokumentace a dalších listin a dokumentů, které stěžovatelka neměla k dispozici, resp. v řízení o podaném odvolání nebyly tyto ani předmětem odvolání, a tudíž je nemohla v plném rozsahu uplatňovat; nedostalo se jí ani řádného vypořádání věcných námitek směřujících k žalovaným zjištěnému skutkovému stavu věci, a to zejm. sporné požární bezpečnosti a (ne)závadnosti stavby. Odůvodnění žalovaného se omezuje pouze na vydaný kolaudační souhlas, závazná stanoviska a projektovou dokumentaci; zcela pomíjí zjevné rozpory v provedených stavebních úpravách; není pravdou, že nebylo nikterak zasaženo do vlastnictví stěžovatelky (ostatně skutečnost, že provedenou změnou stavby se zasáhlo do výlučného vlastnictví stěžovatelky, vyplývá mimo jiné již z rozsudku krajského soudu ze dne 30. 3. 2012, kterým bylo zrušeno první rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2009), nikterak se nevypořádal se stavebními změnami provedenými v rámci úprav (zrušení bočního vchodu, zúžení vchodových dveří,...), ani nereflektoval konkrétní tvrzené zakázané použití materiálu použitého na zateplení fasády a porušení stavebních předpisů a závazných norem.

Dovolává-li se stěžovatelka porušení zásady stejného zacházení obsažené v § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, je třeba jí dát za pravdu. Jakkoli lze připustit, že správní orgán může ve své činnosti pochybit, resp. od svého původního názoru může ustoupit, či jej změnit, nemůže tak činit zcela svévolně.

Stěžovatelce je nutno přisvědčit, že rozhodnutí žalovaného je překvapivé. Nelze akceptovat argumentaci žalovaného, že je zcela bez významu skutečnost, že v minulosti stavební úřad vydal ve věci zateplení fasády domu stavební povolení; k tomu žalovaný v odůvodnění rozhodnutí dále uvádí, že je mu známo, že v mnoha případech stavební úřady na základě podaných žádostí vydávají na zateplení pláště budov stavební povolení, kdy je žadatelé vyžadují nad rámec stavebního zákona z nejrůznějších důvodů, např. z důvodů čerpání dotací, úvěrů, apod. Nicméně již přezkoumatelným způsobem neuvedl, proč má za to, že právě v daném

případě nepodléhá stavba – zateplení fasády stavebnímu povolení, tím spíše, že o ně stavebníci požádali, tedy tak činili s vědomím, že stavební povolení se vyžaduje, a stavební povolení (byť následně zrušené soudem z důvodu odnětí účastenství stěžovatelce) jim skutečně vydáno bylo. Ani v průběhu soudních řízení žalovaný nikterak nenaznačil, že by stavební povolení bylo vydáno nad rámec zákona, tudíž ho není třeba. Naopak poté, kdy bylo jeho rozhodnutí soudem zrušeno, zavázal stavební úřad k dalšímu řízení ve věci vydání nového stavebního povolení. V odůvodnění rozhodnutí ze dne 11. 5. 2012, č. j. MMB/0161090/2012, kterým na základě soudního rozsudku zrušil rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 11. 5. 2009, přitom mimo jiné na str. 4 uvedl, že „posoudil předmětnou záležitost v celém rozsahu...“

Jinými slovy za nezměněného skutkového stavu a na základě identické (původní) projektové dokumentace, a dílem i stejných závazných stanovisek, nyní žalovaný bez dalšího dospívá k závěru, že vlastně celé řízení od samého počátku v roce 2009 nemělo být vedeno.

Ze zákazu libovůle a neodůvodněně nerovného zacházení (viz čl. 1 věta první Listiny základních práv a svobod) vyplývá princip zásadní vázanosti správního orgánu vlastní správní praxí, pokud se taková praxe vytvořila. Tento princip lze považovat za jeden z vůdčích ústavních principů, jež musí veřejná správa ve své činnosti respektovat, našel ostatně své legislativní vyjádření i v § 2 odst. 4 in fine správního řádu. Zároveň je ale nutno vzít v úvahu, že ne každé rozdílné posuzování obdobných situací musí být nutně libovůlí a neodůvodněně nerovným zacházením. Odchýlit se od určité správní praxe, jež se případně vytvořila, totiž správní orgán může, avšak zásadně pouze pro futuro, z racionálních důvodů a pro všechny případy, kterých se praxí zavedený postup správního orgánu dotýká. V dané věci však žalovaný své odlišné závěry a postoj k věci nikterak přesvědčivě a přezkoumatelně nezdůvodnil.

Nelze ani přehlédnout, že svévoli v rozhodování fakticky přiznal sám žalovaný, potvrdil-li nejednotnost a nahodilost a nepředvídatelnost postupu při vydávání stavebních povolení v případě zateplování fasád. Žalovaný nepopírá, že byla vydána některá stavební povolení ohledně zateplení fasád, a to fakticky na základě požadavku žadatele. Takový postup je však nepřijatelný. Zákon výslovně stanoví, v jakých případech a u jakých staveb je vyžadováno stavební povolení, resp. ohlášení. Nelze proto vydávat stavební povolení *promiscue* i tam, kde je zákon nevyžaduje, a to zcela účelově dle potřeby stavebníka; je nutno vždy zkoumat zákonné podmínky, nikoli individuální „potřebu“ žadatele.

Ústavní soud v nálezu ze dne 19. 3. 2009, sp. zn. III. ÚS 2822/07/07, primárně zdůraznil, že „ke znakům právního státu neoddělitelně patří hodnota právní jistoty a z ní vyplývající princip ochrany důvěry občanů v právo, které jsou v nejobecnější podobě obsaženy v článku 1 odst. 1 Ústavy; povaha materiálního právního státu přitom obsahuje s ním rovněž spjatou maximu, podle níž, jestliže někdo jedná v (oprávněné) důvěře v určitý zákon (resp. v právo jako takové), nemá být ve své důvěře zklamán. Ochrana jednání učiněného v důvěře v právo pak předpokládá, že právnícká nebo fyzická osoba jedná v důvěře nejen v text relevantního právního předpisu, ale zejména též v důvěře v trvalý výklad takového předpisu orgány veřejné moci, včetně (zde) konstantní správní praxe správních úřadů a výkladu práva podávaného správními soudy. Přehodnocení výkladu ze strany správních úřadů nebo soudů, za nezměněného stavu interpretovaných právních předpisů, není vyloučeno, avšak lze v něm spatřovat závažný zásah do právní jistoty a intenzitu tohoto zásahu je nutno vždy posuzovat ve světle konkrétní situace. Platí však, že změna dlouhodobé správní praxe nebo soudní judikatury, ale za nezměněného stavu právních předpisů, může nastat jen ze závažných a principiálních důvodů směřujících k dosažení určité právem chráněné hodnoty; v žádném případě se však tak nesmí dít svévolně“.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že postupem žalovaného bylo porušeno právo stěžovatelky na spravedlivý proces. Nelze souhlasit s žalovaným, že fakticky stěžovatelce vyhověl, neboť požadovala zrušení rozhodnutí o přerušení řízení. Naopak, stěžovatelce zcela zabránil

pokračování

v uplatnění práv účastníka řízení tím, že zastavil meritorní řízení o odstranění stavby, jehož zastavení či zrušení stěžovatelka vůbec nepožadovala, naopak je považovala za souladné se zákonem, neboť směřovalo dle jejího názoru k zákonnému odstranění nepovolené stavby. Rovněž z tohoto důvodu lze označit rozhodnutí žalovaného za nepředvídatelné a překvapivé.

Nejvyšší správní soud na tomto místě nepředjímá, zda zde byly důvody pro vydání stavebního povolení či nikoli, zda řízení o nařízení odstranění stavby mělo a má být vedeno, či nikoli. Předmětem přezkoumání bylo rozhodnutí žalovaného, kterým rozhodoval o odvolání proti usnesení o přerušení řízení; relevantní námitky se mohly proto týkat pouze toho, zda stavební úřad vydal usnesení o přerušení řízení v souladu se zákonem či nikoli. Tyto námitky žalovaný neposuzoval vůbec, namísto toho posuzoval, zda mělo být vůbec řízení o nařízení odstranění stavby vedeno. V postupu žalovaného shledal Nejvyšší správní soud nezákonnost, neboť žalovaný v dané věci nesprávně interpretoval a poté aplikoval § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu. Věcně vypořádání námitek stěžovatelky směřujících k porušení stavebních předpisů při provedené změně stavby, zejm. závadnosti a požární nebezpečnosti provedené změny stavby a nutnosti stavebního povolení na provedenou změnu stavby, Nejvyšší správní soud neprováděl, neboť by to bylo předčasné, vzhledem k tomu, že tyto námitky a priori nevypořádal ani k tomu příslušný správní orgán.

Nejvyšší správní soud nikterak nevyklučuje, že by správní orgán nemohl dospět k odlišnému posouzení věci, než původně učinil. Nevyklučuje ani, že by např. v určitých případech nemohl o věci rozhodnout nadřízený správní orgán, namísto orgánu prvního stupně (§ 80 odst. 4 písm. b) správního řádu). Nicméně ve všech uvedených případech musí správní orgány postupovat v souladu se zákonem a při respektování základních zásad činnosti správních orgánů (§ 2 až 8 správního řádu), a základních požadavků na odůvodnění rozhodnutí, a zejména při zachování ústavně garantovaného práva na spravedlivý proces všech účastníků řízení. Těmto požadavkům žalovaný při svém postupu nedostal, proto jeho rozhodnutí měl krajský soud zrušit. Vzhledem k tomu, že tak krajský soud neučinil a vytýkané vady by nemohl krajský soud sám nikterak odstranit, tedy nemohl by postupovat jinak, než že by rozhodnutí žalovaného zrušil s výše vysloveným právním názorem, postupoval Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 2 písm. a) soudního řádu správního, a zrušil rovněž rozhodnutí žalovaného.

O náhradě nákladů řízení před krajským soudem a řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že stěžovatelka má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložila, neboť měla ve věci plný úspěch (§ 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s.).

Stěžovatelka v řízení před krajským soudem nebyla zastoupena advokátem, náleží jí tedy náhrada nákladů spojených se zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3000 Kč. Dále jsou náklady tvořeny úkony právní služby zástupce stěžovatelky v řízení o kasační stížnosti, sazba za jednotlivé úkony se řídí vyhláškou č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Těmito úkony byly převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu] a písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], jímž byla kasační stížnost v řízení před Nejvyšším správním soudem. Za tyto úkony právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 2 x 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu]. Sazba mimosmluvní odměny se zvyšuje o 2 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy za 2 úkony právní služby náleží 6800 Kč. Stěžovatelka dále zaplatila soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5000 Kč. Náhrada nákladů za řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti činí celkem 14 800 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli k rukám jejího právního zástupce ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Tak tomu v projednávané věci nebylo, proto soud uvedl, jak ve výroku uvedeno.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. července 2016

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu